

Sense cap intenció clara, un dia va agafar les nines de les seves filles i va començar a disparar. Cayetano Ferrández, Tano (Dolores, Baix Segura, 1963), és fotògraf. I treballa en un banc, cada matí. Assumeix, de fa temps, que té una doble vida: d'una banda, la grisor de l'oficina i, de l'altra, el sotrac que sovint provoquen les imatges que crea des del seu objectiu premeditat. Estripa l'avorriment, el quotidià "tedi social", amb les seves imatges, i ho fa amb un punt de perversió, diuen, que no correspon amb l'aparença anodina de l'home dels matins.

Fins que la Barbie li va entrar a la vida, utilitzava models de carn i ossos per a les seves obres. Però va seguir aquell impuls –potser perquè sí, potser perquè, com explica, "sempre els havia demanat un madelman als reis i no me'l van portar: jo crec que és alguna mena de trauma infantil"–, va disparar,

Erotisme a flor de plàstic

Fins el proper 25 de novembre, roman oberta a la Casa de Cultura – Palau dels Barons de Santa Bàrbara d'Ontinyent l'exposició fotogràfica de Cayetano Ferrández que treu a la llum –i a les ombres– l'erotisme que l'artista ha trobat en nines i ninots de plàstic. Barbie és la seva musa.

va aplicar, amb la càmera fotogràfica, "la mirada d'un adult a un objecte infantil", i va aparèixer el sexe.

A Ontinyent (Vall d'Albaida) hi exposa el resultat primer d'aquella trobada amb el plàstic articulats: les imatges formen part de les activitats paral·leles

que ha generat la Mostra Internacional de Titelles, i va pensar que eren les que més s'hi adeien. Mentre en parla, però, sovint li fuig l'explicació cap als nous treballs, els que té més recents o en projecte, també amb els personatges de plàstic com a models però amb un aire

EL TEMPS

“més social”, per tornar a parlar d’un leitmotiu que travessa tota la seva obra: la soledat (“al final sempre vaig a parar al mateix lloc: sóc com un gos fent voltes al mateix arbre”). Darrerament treballa amb els madelman, “que són més xicotets”, i fa, ja amb càmera digital, sèries de personatges repetits, o tapats, aïllats, penjant sobre un paisatge: sols, sempre, per bé que siguin multitud.

Ara, però, ja no li cal demanar ninos als Reis de l’Orient: “en tinc vint o trenta i disfrute amb ells. De fet –i riu, mentre ho comenta, com si ho descobrís en aquest moment–, m’estic adonant que sóc un *freaky* dels ninots, que vaig a les botigues i en compro i tot això”. Les joguines de les seves filles, a més, ja no li serveixen: resulta que –per edat o per moda o pel que sigui– han canviat la Barbie per unes altres nines “que tenen el cap i els peus molt grans, com si eixiren d’un *manga*”, i ja no li diuen res: és que “les barbies són molt sexuals. Em posen, sí”. I continua: “El Ken, veus? Ja és tota una altra cosa, tan tovet, babau, imberbe...” Potser per això, perquè per fer-li de *partenaire* a la rossa del somriure delicat –o impudic o més coses segons el cas: el joc de llums i ombres, que ho modifica tot a les ordres de l’artista, genera expressivitats insospitades en un rostre fet en sèrie– no n’hi devia haver prou amb el fat d’en Ken, els personatges masculins solen sortir dels ninots que fan de dolents a les capses de soldats i mercenaris diversos.

Però primer van ser les barbies. En aquella iniciàtica sessió fotogràfica es va adonar que ja no calia patir per de-

Pinotxo

“El que avui tots coneixem com a Pinotxo va començar anomenant-se *Storia di un Burattino* (“Història d’un ninot”), i al seu autor, Carlo Collodi, li agradava fer-li explicar acudits escatològics o d’una obvietat ridícula i insultant molt al veritable gust dels infants de l’època (1883). Després va venir la popularitat europea del personatge i, finalment el seu cim universal quan el 1948 Disney el va desvirtuar en la seva factoria de dibuixos animats que ensenyaven als futurs membres del *system* la moral i manaments de l’esperit capitalista i conservador americà. Natural i consegüentment, i especialment amb sornegueria dels pop, molts artistes han anat tombant a l’inrevés aquesta trampa didàctica del poder, mitjançant la reconversió, talment un boomerang que torna sobre la consciència col·lectiva –el missatge és el mitjà–, utilitzant les més famoses figures del còmic o dels dibuixos animats per convertir el que és metafòric en paradoxal i menystenible mister Hyde.”

(Pedro Nuno de la Rosa, per a un catàleg de Cayetano Ferrández.)

manar-los nuesa als models, per col·locar-los tal com reclamava la seva sempre escrupolosa escenografia (és un fotògraf d’interiors, que prepara a consciència l’espai i la llum i tot). Diu també que li costa relacionar-se amb la gent, però que amb ells, amb els ninots articulats, “no hi ha cap problema, ni per col·locar-los en posicions potser una mica retorçades, ni per deixar-los així situats, fins i tot, si és que has de marxar a fer qualsevol altra cosa”. Per tant, el plàstic li permet més llibertat per continuar explicant-se. I li agraden els ninots, remata: li agrada “veure com prenen vida i treballen per a mi. Encara que de vegades es rebel·len, perquè físicament no poden fer el que els demana l’esbós, normalment la gent que treballa per a mi obeeix amb fidelitat”.

La gent?

Núria Cadenas

Recuperem els Furs Enric Solà i Palerm

PROXIMA APARICIO

Dius la Corona d’Aragó, els valencians eren un regne amb àmplies llibertats. Tenien les seues pròpies Corts, el seu govern i sistema judicial i una hisenda pròpia, i es regien per normes autòctones: costums, privilegis reials, actes de Cort i les més importants de totes: els Furs.

Edicions 314
Col·lecció “Quaderns 314”

www.tresiquatre.com

Quina lenta agonia, la dels ametlers perduts Toni Cucarella

Aquesta novel·la reconstrueix aspectes de la vida i les creences en un barri humil i perifèric de la ciutat de Xàtiva a finals dels seixanta. Un darrer redupte on encara sobreviu la cultura popular del poble valencià, en un món que, no obstant, prenuncia la seua desaparició just abans que la humanitat ha de posar els peus a la Lluna.

Edicions 314
Col·lecció “El grill”
Núm. 65

www.tresiquatre.com

El rei del rock Víctor Cotlliure

El rei del rock és una sàtira de les “lectures recomanades” als instituts, la literatura pretesament adequada per als nostres adolescents que els nostres adolescents no suporten. Amb un llenguatge cru i unes situacions divertides i delirants, però perfectament realistes, aquesta novel·la escandalitzarà als pares i els professors, però encantarà els estudiants.

Edicions 314
Col·lecció “El Grill”
Núm. 64

www.tresiquatre.com